

Дім там, де...

АЛІНА ПЕТРАУСКАЙТЕ

1 СЕРПНЯ 2022

Раніше фразу «дім там, де ти» я сприймала суто як рекламне гасло. Але в умовах війни та вимушеної евакуації ці слова набули зовсім іншого змісту.

Фото: Chris Briggs

Відвага залишити дім

Тиждень від початку повномасштабного вторгнення. Напруга у столиці зростає. Мої найрідніші мешкають у Києві. Мама не збирається нікуди їхати: вона вже 50 років живе тут і звикла до свого кутка. Проте одного дня під час телефонної розмови я чую: «Бери маму і брата, виїжджайте з Києва. Так буде краще». Ці слова звучать по-особливому. А що, як справді краще виїхати? Війну я переживаю вперше, тому виникає багато сумнівів: чи правильний шлях вибираю, чи ті вибори роблю? Тим більше, відчуваючи відповідальність і бажання допомогти мамі та хворому брату.

Розгортаю молитовник, шукаю гімн до Святого Духа. Молюся. Прошу про світло. Зазираю в Святе Письмо, прошу, щоби Господь дав зрозуміти, що для мене буде краще. Зараз уже не згадаю, який це був фрагмент, однак виразно прочитала в уривку з Біблії, що треба їхати. Як і куди?

Дорога в невідоме

Зі столиці вибратися не так легко, якщо не маєш власного транспорту. З'явилася можливість перечекати небезпечний час у монастирі на Житомирщині. Ба більше, за п'ять хвилин і завдяки одному телефонному дзвінку знайшовся водій, який за годину мав виїхати з Києва і готовий був нас довести до місця призначення. Господь неймовірний. Зараз пишу це вже більш-менш спокійно, а тоді була перманентно шокована — так чітко все перетворювалось у послідовність кроків, які вели до неймовірної пригоди з Богом.

Залишаємо квартиру, беремо лише найнеобхідніші речі. Кожен має лише один наплічник. Потрібна чимала відвага, щоб залишити дім, із яким пов'язаний добрий шмат особистої історії. Невідомо, чи зможемо сюди повернутись.

Через шалені корки й перекриті виїзди ми вибиралися зі столиці майже 3 години. Урешті дісталися за місто. Тепер інше питання — устигнути до початку комендантської години туди, де має бути ночівля. Їдемо маловідомою дорогою, майже що десять кілометрів нас зупиняють на блокпостах і перевіряють документи. Ми залишили дім і вирушили у невідоме. Тоді ніхто не давав гарантії, що дорогою тебе не розстріляють, що взагалі доїдеш до місця призначення. У голові крутяться картинки з біблійним мотивом утечі Святого Сімейства до Єгипту. Що тоді думала Марія? Які почуття кипіли в Йосифові? Де та межа, коли цілковито починаєш покладатися на Бога, а не на власні плани?

Дім там, де відкрите серце

В умовах війни дедалі краще розумієш слова апостола Павла про батьківщину в Небі та стиль життя паломника, який на землі тимчасово й покликаний прямувати далі, не зупинячись на одному місці. Минає місяць-два — і звикаєш до нової кімнати, де значно менше твоїх особистих речей, та й загалом виявляється, що мінімуму речей тобі цілком достатньо.

Найпростіше — відчинити двері дому, хоча й це складно, як показала війна. Значно більших зусиль вимагає відкриття серця для іншої людини. Ти покликаний дозволити іншому втрутитись у твій домашній чи приватний комфорт та трохи збурити той лад, який укладався роками. Це незручно. Однак із цього клопоту народжується велика пригода, ба більше, нагорода за таку жертву — відкрите серце та краса цілого всесвіту, що прихований в іншій людині. Можливо, спочатку доведеться зняти нашарування болю та розчарувань, але найцінніше завжди сховане у глибині.

Наскільки ж ми прагнемо щирих та теплих взаємин? Наскільки самі готові їх будувати? Крок до порозуміння з іншою особою — це ризик, однак лише він уможлиблює зустріч і прочинення не лише дверей дому, а й дверей серця. Чи, бува, не приходять до наших домівок Ісус, який любить ховатися за обличчями мігрантів і нужденних?

Дім там, де Церква і живий Бог

Під час евакуації я особливо відчула вселенськість нашої Церкви. Хоч би де тобі довелося опинитися, Літургія — та сама, таїнства — ті самі, Ісус — той самий. Приходиш до храму та стаєш на коліна перед Пресвятими Дарами, перед живим Господом, який завжди чекає на тебе, навіть у незнайомих місцях. Ти стоїш на Месі, а поруч — твій брат або сестра у Христі. Чи ж можна бути відлюдником у такій спільноті?

Одного разу мене дуже зворушило, як священник на Месі молився за парафіян, розсіяних по цілому світі. Ніхто не знає, чи вони повернуться, однак духовна єдність долає кілометри та місяці. Ця духовна єдність — щось унікальне, адже нас єднає Кров, яка тече в наших жилах, Кров Ісуса Христа.

Увесь цей час мене не покидало відчуття, що Ісус перебуває поруч і любить мене. Його складно передати словами, однак це таке відчуття, яке гріє серце. Хоч де ти є, хоч куди ти йдеш, чи зможеш сховатися від Божої любові?

Текст створено за підтримки проєкту Оксфордського університету «Нові горизонти науки й релігії у Східній Європі», профінансованого фондом Джона Темплтона (The John Templeton Foundation). Думки, висловлені в тексті, належать авторові й не обов'язково збігаються з поглядами фонду.

The creation of this text was supported by the University of Oxford project 'New Horizons for Science and Religion in Central and Eastern Europe' funded by the John Templeton Foundation. The opinions expressed in the publication are those of the author(s) and do not necessarily reflect the view of the John Templeton Foundation.

АЛІНА ПЕТРАУСКАЙТЕ

1 СЕРПНЯ 2022

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**